

rovatban.
nem régen
— Cser-
m az ígért
il van lázas
már Kál-
valószínű,
ünetelünk.
s aláírva,
mi. Kiván-
— Hajdu
vagyok. —
nem lehet
omda nem
ézet. De a
o bekötési
ötő köny-
e nézve a
b levélről

retében.
tozatla-

frt

postai
talához
3. sz..

tala.

KIS LAP

A TINTÁS ÜVEG. (Lásd a 183 lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JAK. BALIN F. H. SC.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DEZSŐ jó negyed-óra alatt haza érhetett volna, de bele telt egy óra is, mire a kapuhoz jutott. Csöppet sem sietett. Minek is? Kálmán nincs otthon, hát mit csináljon? Délig még nagy idő, holtra unatkozhatik ebédig. Azután meg jobb is, ha mentül később ér haza; legalább megszárad a vizes haja, fehéreneműje.

Elvégre azonban mégis csak haza ért. Nem osonhatott be észrevétlenül a szobájába, mert Irmuska épp a kapuban áll-dogált.

— Hol jártál Dezső? Milyen fáradtnak látszol s milyen sápadt vagy! És a hajad milyen vizes... meg az inged, gallérod milyen gyűrődött, nedves... ugyan hol jártál?

— Csak itt sétálgattam nem messze, felelt Dezső telhetőleg közönyös hangon. Nagyon forrón tűz a nap, hát bizony megizzadtam.

— Legjobb lesz, ha szárazba öltözől... Azután megmutatom neked a kertcskémét.

— Törődöm is én holmi haszontalan játék-kertcskével!

— De az én kertcskémét csak megtekintheted? Már annyit dolgoztunk rajta! Szép csillag-alakba formáltuk ki, már föl is ástuk, már be is ültettük virággal... középen apró virágokból a nevemet raktuk ki. Jaj, olyan szép!

Dezső voltaképen maga is látni óhajtott a testvére kertcskéjét, de úgy vélte, hogy épp mert bensőleg nagyon zavart és nyugtalan volt, hát közönyösnek kell mutatkoznia.

— Jól van no, mondá, hát már csak megnézem azt a nagyszerű kertedet, nehogy elbusuld magadat. Csak ruhát váltok, aztán lejövök. Ebédig még bőven ráéruink.

Ezalatt Irmuska még figyelmesebben nézegette s halkán kérdé:

— Mondsza, Dezső, de igazán... tudod, én el nem árullok... nem történt valami bajod? Nem volt valami kellemetlen kalandod?

— Ugyan mit fecsegsz! Mi bajom eshetett volna? Semmisem történt, mondtam már! Ne nézeges rám olyan gyanakodó, fürkésző módon!

Ezzel gyorsan távozott. Ezuttal nem találta jónak, hogy Irmuskát beavassa titkaiba, mert végre is kifecseghetné, a bácsi megtudhatná... abból pedig baj lehetne. Mikor pedig ez a jóhiszemű, ártatlan Irmuska olyan kérdőleg nézett rá, szörnyen kellemetlen érzés fogta el. Eddig még sohasem felelt ilyen határozott hazugsággal testvére kérdésére, legföljebb ha büszkén jelenté ki, hogy nem szükséges mindent tudnia. Most azonban ennyit sem mert elárulni, hát inkább kereken hazudott. Ezt pedig nagyon szégyelte saját maga előtt.

Lassanként, mialatt átöltözött, rendbe szedte a gondolatait is és meglehetősen nyugodt ábrázattal jelent meg a kertben. Irmuska és Dóra javában szorgoskodtak a virág-ültetés körül, a kis Jenőcske is segített, míg Bözsike a közeli padon játszott a bábuival, szokása szerint élénken beszélgetve hozzájuk:

— Pöske, Pöske! Ugy látom, már megint torkoskodtál! Meglásd, pórul jársz! Ha rajta kaplak, szigoruan megbüntetlek, nem kapsz ozsonnát. Te meg, Szöske, milyen borzas vagy! Mit? Hogy Jutka rosszul

fésült meg? Csak hogy nem hiszem ám!
Mondta Jutka, hogy makranczoskodtál...
No, ez többször ne történjék ám!

Dezső meghallotta e bohó csacsogást és nagyot nevetett.

— Mit nevezsz, te csunya fiu? pattant föl a kis leány.

— Hogy ne nevetnék, mikor úgy beszélsz ezekhez a bábukhoz, mintha értenék a szavadat.

— Igenis értik! Ha én úgy akarom, értik, azt én jobban tudom. És nem szabad rajta nevetni, mert megharagszom.

— Ó, ó! Az már borzasztó volna! Hahaha!

— Ne neved! Menj! Te rossz fiu vagy! Nem szeretlek!

S a kicsike, össze szedve bábuit, haragosan eltávozott.

— Ugyan mit bosztantod a kedves kicsikét, Dezső? szólta Irmuska szemrehányólag.

— Mind ilyenek vagytok, ti diákok, jegyzé meg Dóra. Kálmán is éppen így szokot vele ingerkedni. Igaz a! Hol van Kálmán?

— Azt biz' én nem tudom.

— Nem együtt sétáltatok ki reggel?

— De igen. Csak hogy alig indultunk el, már utánunk jött egy suhancz és elhívta Kálmánt a bácsihoz.

— Minek?

— Valami üzenettel akarta a bácsi valahová küldeni.

Dóra elkomolyodott.

— Apácska nem szokta őt messzire küldeni. Ha mindjárt reggel hívatta, akkor Kálmán már rég eljárt abban a dologban, itthon lehetne, hiszen mindjárt itt az ebéd ideje.

Dezső nagyon jól tudta, hogy Dóra igazat mond. Hiszen az a Béni legény, miután őt kiszabadította, Kálmánhoz sietett, készültek valahová. Már annak is nagy ideje.

Nem szólt azonban semmit, csak a vállát vonogatta, mint aki nem tud semmit. Irmuska kissé csodálkozva kérde:

— Miért aggódol, Dórácskám? Hiszen Kálmán bizonyosan jól ismeri a környéket, nem tévedhet el, még ha messzire sétált is.

— Igen, ha csak sétál... No, remélem... elő jön ebédre.

A leányok tovább dolgoztak, Dezső pedig nézte. A delelőre emelkedett nap ugyancsak forrón sütött, Dezső azonban mégis olyan furcsát érzett, mint ha fázott volna. Borzongás futott rajta minduntalan végig, nagy bágyadtság lepte meg... az a hideg fürdő, úgy látszik, éppen nem szolgált erősödésére.

Nem sokára ebédelni hívták őket, de az ebéd nem nagyon vigan indult meg. Hogy a bácsi nem tért haza ebédre, azon nem ütköztek meg; de Kálmán is elmaradt. Hová lett? Most már nem csak Dóra, hanem a néni is aggódni látszott, bár iparkodott, hogy el ne árulja.

— Lehet, hogy Kálmán most is apácskával van, mondá. No, majd megtudjuk.

Dezső mindjárt megmondhatta volna, hogy nincs ott; de nem szólt.

Egyáltalában nem volt beszédes kedvében. A feje zugott, a szeme lázban égett, enni alig tudott, csak nagy erő-feszítéssel gyűrt le egy-egy falatot. Most már ijedezett titokban, hogy bizony még talán beteg is lesz. Szidta magát, minek ment abba a hideg vízbe. És legalább ne néznék Irmuska és a néni olyan fürkésző tekintettel. Utóljára is észre vesznek valamit.

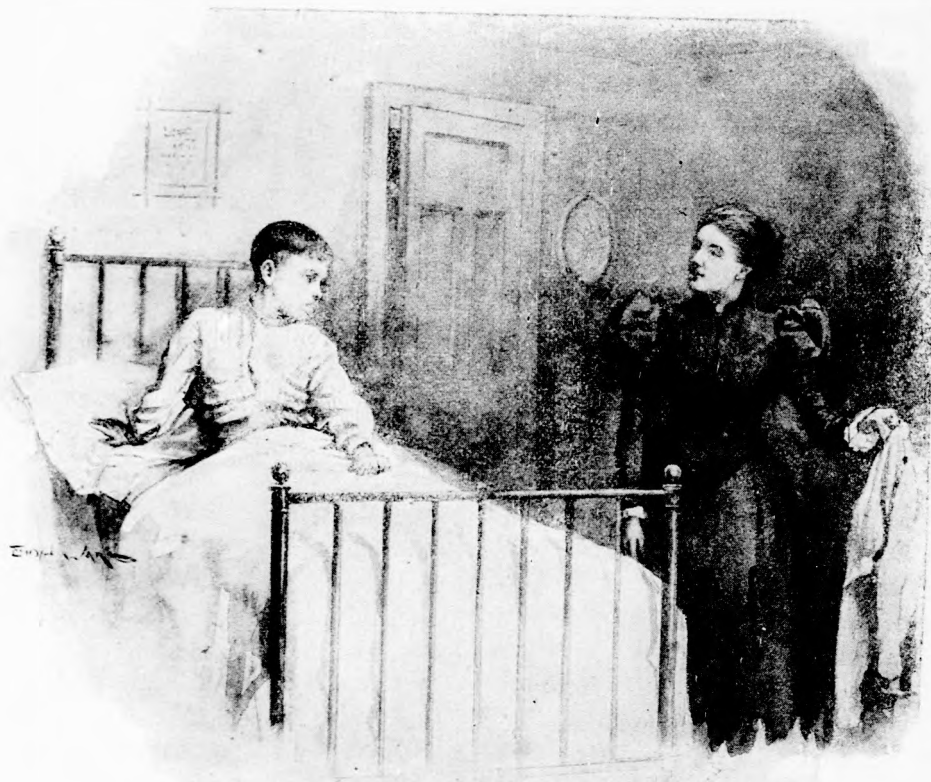
Ebben nem is tévedett, mert a néni rövid idő múlva megszólalt:

— Rosszul vagy, kedves fiam? Látom, alig eszel, az arcod ki van gyulva, a szemed úgy fénylik, mint a lázbetegé. Beteg vagy?

— Ó dehogy, kedves néni! Nincsen semmi bajom... azt hiszem... éppen semmi...

— Valami bajod minden esetre van. Nem ilyen voltál csak még reggel is.

— Nekem is feltűnt már, jegyzé meg Irmuska aggódva.

— UGY-E, A FOLYÓNÁL JÁRTÁL? (Lásd a 181. lapon.)

Dezső mérges pillantást vetett a leánykára, de mind hiába, — a néni már fölkelt és hozzája lépett.

— Azt hiszem, lázad van. Hadd tapintom meg a homlokodat! Persze hogy forró!

No, azért még nem köll megijedni, hamar elmulhatik. De okvetlenül ágyba kell feküdnöd addig is, míg a bácsi haza nem tér.

A néni kezének olyan lágy, gyöngéd volt a tapintása, éppen mint otthon a

mamáénak s Dezső egy pillanatig szinte kedvet érzett, hogy mindent meggyónjon. De gyorsan meggondolta. Majd, persze! Csak nem lesz olyan pulya nyulszívű, mint valami kicsi leányka? Nem szólt tehát semmit, ez azonban nem mentette meg egészen; mert mikor a néni elvezette szobájába s lefektette, áruló jel került a kezébe . . . a Dezső nedves és a víz partján kissé sárossá lett inge.

— Mi történt ezzel? kérde. Dezső fiam, te valamit titkolsz. Ugy-e, a folyónál jártál, fürödtél? (Lásd a képet 180. lapon).

Dezső nem mert kereken tagadni.

— Csak . . . csak épp egy kicsit lehűtöttem . . . nagyon melegem volt.

— Annál rosszabbul tetted, fiam. Ez a víz rendkívül hideg s ha fölhevülten ugrottál belé, nem csoda, hogy megártott. Még

A KOS . . . SZEMTŐL SZEMBEN ÁLLT. (Lásd a 191 lapon.)

szerencse, hogy egyéb veszedelem nem ért. Nagyon ragadós folyó ez, tele örvényekkel.

— Az ám . . . láttam, hebegte Dezső.

Hogy nem csupán látta, hanem keservesen tapasztalta is, azt jobbnak vélte elhallgatni. A jó néni tehát gyanutlanul folytató.

— Persze, nem tudhattad. Csodálom ugyan, hogy a bácsi nem figyelmeztetett.

Szigoruan tilos a folyóhoz csak közeledni is. Nem mondta ezt neked?

— Nem . . . nem emlékszem . . .

— No, de most már tudni fogod, ugy-e? Most már értem, mitől vagy rosszul. De mindjárt teszek róla, hogy nagyobb baj ne legyen belőle. Takarózzál be jól, mindjárt hozok forró herbateát, jól megizzadsz s aztán, remélem, nem lesz nagyobb bajod. Örülünk, hogy oda nem vesztél.

Dezső megborzadt. A néni nem is tudja az igazat, milyen mélyen benn eviczkelt ő a veszedelemben.

— Nem is megyek én többé oda! morgogta, mialatt a fogai a láztól vaczogtak.

— Nagyon helyes, fiacskám. Csak feküdjél nyugodtan. Ha megizzadtál és elalszol, majd jobban leszel.

A jó néni szorgosan, gondosan elintézt mindent a beteg fiu körül, jó ideig ott is maradt mellette. Miker látta, hogy Dezső elszenderül, zajtalanul távozott a szobából. Irmuska aggódva kérdezte, mi a Dezső baja?

— Ne aggódjál, kedvesem, nem lesz komoly baj, biztatta a néni. Vitézkedett egy kicsit, de meggyőződött, hogy a mi hegyi vizeinkkel nem szabad tréfálni. No, azt hiszem, hamar kiheveri.

— Ó, hogy apácska éppen ma nincs itthon! szolt Dóra. És Kálmán is hol maradhat! Ha itthon volna, elküldhetnők apácska után, hogy, siessen haza.

— No, nem hiszem, hogy szükség legyen rá. Kálmán talán még most is veled van . . . de én is aggódom egy kicsit.

— Tudod mit, anyácskám? Én itthon maradok és majd be-benézek Dezsőhöz. Te pedig Irmuskával kocsizzál ki a bányához. Ott talán megtudsz valamit apácskáról és Kálmánról. Ha nincsen baj, tovább kocsikáztok; ha pedig történt valami, hirt adsz nekem.

— Csakugyan jó lesz így. Mindjárt felkészülök. Irmuskám, végy te is kalapot, felöltöt.

Dóra segített Irmuskának, ki e közben esodálkozva kérdé:

— Miért aggódsz oly nagyon, Dórácskám? Hiszen a néni azt mondta, hogy

Dezsőnek nem lesz nagy baja. A bácsi meg maga mondta, hogy csak későn fog haza jönni.

— Nem is apácska miatt aggódom . . . ámbár ki tudja, mi történt? A bányába készült, épp mert veszedelmet lát . . . és ott, ó! . . . oly hamar esik baj. De hát ő tudja, mit csinál; hanem Kálmán? . . . Nem is merem említeni a mamának, mitől félek . . .

— Mitől?

— Ne gondold velem, Irmuskám! Igazán rossz vagyok, hogy még téged is el akarlak busítani. Pedig talán oktan az egész aggodalmam.

A cseléd ezalatt befogta a szelid, jámbor Bársony lovat a kis kocsiba. A néni és Irmuska beültek, a néni maga fogta a gyeplőt s a lovacska szaporán ügetett velök a bánya felé. (Folytatása következik.)

A SZOMSZÉD ALMÁJA.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

BÁTOTT már Benczi sok szép almát, de olyan szépet nem, amilyen a szomszéd kertjének egyik fáján piroslott. És ha csak látta volna! De tudta is, milyen remek. Tavaly kapott belőle egyet kóstoló-nak; soha sem evett jobbat. Még most is, kerek egy esztendő múltán, szájában volt az ize. És most ismét érik az a remek alma.

— Hát ha megint kérnék belőle kóstolót? gondolá Benczi.

Csakhamar mást gondolt.

— No bizony! Megint csak egy darabot adna az a fősvény szomszéd. Eggyel el sem kezdem. Majd szerzek én belőle többet is.

Lesbe állt és addig leskelődött, míg végre szerencsésen kileste, mikor senki sem járt a kertben. A kerítés nem volt magas, Benczi hamar átkapaszkodott s pár perc

baja. A bácsi csak későn fog

att aggódom...

nt? A bányába lmet lát... és

baj. De hát ő Kálmán?...

a mamának, mi-

nuskám! Igazán

éged is el akar-

oktalan az egész

a a szelid, jám-

kocsiba. A néni

ai maga fogta a

orán ügetett ve-

rtatása következik.)

LMÁJA.

i-melléklete. —

ok szép almát,

amilyen a szom-

piroslott. És ha

a is, milyen re-

egyét kóstoló-

t. Még most is,

a, szájában volt

ik az a remek

ék belőle kósto-

csak egy dara-

omszéd. Eggyel

rzek én belőle

eskelődött, mig

nikor senki sem

em volt magas,

ott s pár perc

mulva már fönn volt a fán, tömte a zsebeit a jó almával.

— Nem lát senki! gondolá diadalmas örömmel.

Dehogyan nem! A gazda benn pihent ugyan a házban, de éber kutyája, a Burkus, megszimatolta a hivatlan vendéget. Benczi egyszerre csak veszedelmes morgást és ugatást hallott.

— Ohó, a Burkus! No, kijutok még idején!

Lecsusszant a fáról és futásnak eredt. Ámde Burkus még jobban tudott futni, pár pillanat mulva már a sarkába ért. Jaj, és még utban van a kerítés, át kell kapaszkodni rajta! Mire oda ért, már el is dobta, el is potyogtatta az almákat. Csak egy maradt még a zsebében. De legalább ezzel menekülhetne el! Hanem épp mire a kerítéshez érve hátra tekintett, rémülten látta, hogy Burkus már-már bele harap a sarkába. Most mit tegyen? Ha segítségért kiált, a gazda jön elő s az sem lesz kellemes multság; ha nem kiált, Burkus tépi szét!

Mégis arra szánta magát, hogy nem kiált. Hát ha sikerül keresztül ugrania a kerítésen? Szerencsésen föl is kapaszkodott, de át már nem jutott, mert Burkus utána ugrott és fogai közé kapta a Benczi nadrágját, bizony egy darab bőrrel is. Most már nem gondolkodott Benczi, hanem kiáltott esze nélkül:

— Jaj! Segítség! Jaj, jaj!

Jött is a segítség, maga az öreg gazda, még pedig mogyorófa pálczával. A Benczi zsebéből pirosuló alma mindent elárult.

No, a többi nem mondom, Benczi sem szeret beszélni róla. Csak sóhajtva gondolja:

— A tavalyi egy kóstoló almának, hejh!... edesebb volt az ize.

A TINTÁS ÜVEG.

(Képpel a czimlapon.)

RONTÓ Pali, Rontó Pali,

Hej, mit cselekedtél?

Az utolsó csinyed óta

Okosabb nem lettél;

Mert úgy látom, hogy a tüzre

Megint rossz fát tettél!

Hát a finom fehér-neműt
A szobalány Örzse
Szép sorjában, hogy száradjon,
Im, felkötözte.
Nagy ügyesen a ránczokat
Széjjel feszegette.

A többi meg kiteríté,
Melyiket hogy érte,
A lombos kert tiszta, térs,
Zöldelő gyepére.
Majd a szellőn, a nap-fényen
Megszikad estére.

Hát amott a bokor mögött
Valljon ki is látszik?
Az egyik, ni! — Rontó Pali,
Vad Laczi a másik.
Attól tartok, hogy a foguk
Megint rosszba' vásik.

Lesz itt, sejttem, nagy parádé,
Fura dolog mindjárt...
Elő szedi tarsolyából
Rontó Pál a tintát.
»Én azt hiszem, fehér ingnek
A kék tinta színt ad!«

»Mi is ez a szép fehérség?
Lám, csakugyan ing a'!
Majd egy kicsit megtarkázom...
Pompás lesz a minta!
Jöszte flaskóm, hadd csepegjen
Belőled a tinta!«

És úgy is tön Rontó Pali,
Mint ahogy beszéle...
Öntötte a kék tintáját
Az ing elejére.
Persze, hogy az apja később
Rátul bánt el véle.

Egész nap és egész éjjel
Ól volt a lakása —
Az étele reggel, délben
Sovány árpa-kása,
Vacsorára vala pedig
Szárász koplalása.

† ERZSÉBET KIRÁLYNÉ. (Lásd a 185. lapon)

† ERZSÉBET KIRÁLYNÉ.

(Képpel a 184. lapon.)

VIDÁMITÓ szórakozást szoktatok keresni a sorokban, melyeket számotokra írok; és ime! — most azért fogom a tollat, hogy bánatosra hangoljam a lelketeket, hű kis olvasóim!

De hisz' talán nem is tőlem halljátok először a szomorú hirt. Szerte mindenfelé látjátok a fekete lobogókat, fájdalmas gyász hirdetőit, Budapest fényes utcáin épp úgy, mint messze félre eső falucska templomának tornyán. És széles nagy Magyarországnak nincs olyan rejtett tanyája, ahova el ne hatott volna a szíveket rendítő hír:

— Erzsébet királyné, a mi szeretett jó királynénk meghalt!

Meghalt és halála gyászba borította az egész magyar nemzetet. Fiai, leányai vagyatok ti is e drága magyar honnak; és nincs jó magyar fiú, nincs jó magyar leány, aki zsenge lelkét szintén meg ne nyitná a gyásznak, tiszta szívében helyet adva a fájdalmas részvétnak, mikor a hon áldott anyja, koronás királynéja örökre itt hagy minket, sirba száll örök nyugalomra!

Töletek, kis olvasóim, messze van még az élet sulyos gondja, de szívetekben élni kell már szent hazátok szeretetének. Él is, tudom! S ezért szenteljétek forró részvéteket könyecseppjét annak, aki e mi szép honunk, szeretett nemzetünk áldott védő anyala volt egész életében.

Sok jeles királyasszony ült már a fényes magyar trónuson, de egy sem áldottabb, mint Erzsébet királyné, kit most kísérünk

szirba! Szép volt, mintha tündéri meseországából szállt volna közénk, de még szépségét is fölülmulta lelkének tiszta nemesége, véghetetlen jósága. Mint ha az Ur küldte volna le hozzánk egyik angyalát! És angyali szívének egész melegével szerette a magyar nemzetet, árasztotta reánk, és így rátok is az ő áldott jótékonyágát. Volt idő — majd később, érettebb elmével, jobban fogjátok tudni — volt idő, mikor nehéz napok sulyosodtak drága magyar hazánkra; e nehéz napokban Erzsébet királyné volt leghivebb védőnk, támaszunk. És hogy boldog virulásra jutott nemzetünk, hogy ti, kik ma még zsenge gyermek-éveiteket élitek, büszke és gazdag honotokat fogjátok lelmi szép Magyarországnak, azért áldó hála-szavatok azt a nemes királyasszonyt illeti, aki e héten szállit sirba Erzsébet királynét.

Az isteni Gondviselés immár elszólította tőlünk angyali szívé védő asszonyunkat, szeretett jó öreg királyunk Ferencz József mellől hűséges hitvesét, örömei és bánatai osztályosát. A magyar nemzet minden hű fia és leánya együtt gyászol királyával s esdve kéri az egek Urát: adjon mennyei üdvösséget drága halottunk, Erzsébet királyné angyaltiszta lelkének!

Véssétek ti is elmétekbe, szívetekbe a nevét és őrizzétek ott meg hiven. S imára kulcsolt kezekkel rebegje ajkatok:

— Örökre áldott legyen az ő emlékezete!

AZ ELÉGEDETLEN BOLTOS.

— Egyptomi mese. —

(Képpel a 188. lapon.)

MIREN és jeles Ka-hira városában, melyet az idegenek Kairo néven ismernek, élt egyszer valamikor egy módos kereskedő, akinek Iszkender volt a neve. Naphosszat ott üldögélt a boltjában, kényelmesen füstölgetve hosszú száru esibukjából és nyugodtan várva a vevőket. Föl is keresték sokan, még pedig előkelő emberek, basák és bégek; mert az egész országban nem lehetett szebb és finomabb szőnyeget találni, mint Iszkendernél. Tele volt a boltja a legremekebb keleti szőnyeggel; nem is értett ehhez a dologhoz senki jobban nálánál. Nem bánta meg, aki nála vásárolt. No de ő is meg lehetett elégedve, mert módos ember lett belőle.

Egy napon azonban Iszkender, amint a boltjában ülve esibukozgatott és elgondolkozott: úgy találta, hogy biz' ő mégsem lehet megelégedve a sorsával.

— Mi vagyok? Egyszerű boltos, ami negyven esztendővel ezelőtt is voltam. Mások, akikkel együtt voltam hajdan legénysorban, hatalomra, tekintélyre jutottak, én pedig holtomig csak egyszerű boltos maradtam. Hát érdemes volt ezért annyit fáradni?

És e naptól fogva nem telt többé öröme semmiben. Mikor este bezárta a boltját és haza tért szép és kényelmes házába, kedvetlenül, mogorván bámult maga elé s egy este fűsöhajtott:

— Miért is nem lehetek én egyéb, közönséges boltosnál! Persze, nem lehetek, mind hiába! Ha csak valami jótékony dsin (szellem) meg nem segít. Csak hogy azok manapság már nem könyörülnek a boldogtalan emberen.

— Dehogyan nem!

Ezt egy vékonyka ezüstös hang mondta egészen közléről. Iszkender össze rezzelve nézett szét... hát a puha szőnyegnek, melyen üldögélt, a tulsó végén ott kuporgott egy tündöklő kis dsin és barátságosan mosolygott feléje.

— Ime, itt vagyok! szólt újra a dsin. Tudom, mi a bánatod, mi a kívánságod. Be fog teljesedni vágyad, ha pontosan megteszed, amit mondom.

— Mindent megteszek, amit parancsolsz, kedves jó dsin! felelt Iszkender örömtől remegő hangon. Szólj, kívánj bár mily nagy áldozatot!

— Semmi áldozatot sem kívánok. Csak tedd meg ezt: holnap délután, mikor a nap már nyugovóra száll, menj az El-Mojad mecset elé és az első embernek, akit a mecsetből kilépni látsz, mondd el óhajtsodat, mi akarsz lenni. Nyugodt lehetsz, kívánságod teljesülni fog.

A kis dsin, ezt mondván, föluggott és egyszeriben el is tűnt. Iszkender még csak nem is hálálkodott. Nem is törte sokáig a fejét, hanem azon kezdett gondolkodni: mi szeretne hát lenni?

— Jól meg kell gondolnom, mi legyen ezentul. Például, lehetek vitéz basa... csak hogy, hm!... ha csatába köll menni, ott baj érhet... Talán böles kádi (bíró)... nem, annak nagyon sok vesződsége van ügyes-bajos emberekkel. No, majd meglátom... Alsom rá egyet. Holnap délutánig még ki gondolhatok valami okosat.

Gondolt másnap délutánig százfélét is; de végre már nyugovóra hajlott a nap, már indulnia kellett a kijelölt helyre és még nem szánta el magát, hogy mi akar hát lenni ezentul.

ezüstös hang mondta
Iszkender össze rezzelve
a puha szőnyegnek,
első végén ott kupor-
dsin és barátságosan

k! szolt újra a dsin,
d, mi a kívánságod.
ad, ha pontosan meg-

zek, amit parancsolsz,
t Iszkender örömtől
lj, kívánj bár mily

sem kívánok. Csak
p délután, mikor a
ll, menj az El-Mojad
ó embernek, akit a
mondd el óhajtsó-
Nyugodt lehetsz,
og.

ndván, föluggott és
Iszkender még csak
nem is törte sokáig
ezdett gondolkozni:

dolnom, mi legyenek
vitéz basa... csak
ba köll menni, ott
les kádi (bíró)...
k vesződsége van
No, majd meg-
gyet. Holnap délu-
tok valami okosat.
tánig százfélélt is;
ra hajlott a nap,
kijelölt helyre és
át, hogy mi akar

De tudta ám mindjárt, amint oda ért a meceset elé s megpillantotta az első embert, aki a mecesetből kilépett. Hosszu ősz szakálu, tisztelet-gerjesztő öreg férfiú volt ez. Iszkender azonnal ráismert: a titkos, büvös tudományu *velí*-k (szent férfiak) főnöke az. És nagyszerű gondolat ötlött eszébe: ilyen titkos, büvös tudományu szent lesz. Ez többet ér minden egyébnél.

A kis dsin utasítása szerint oda lépett tehát az agg férfiúhoz és elmondta kívánságát. Az öreg pedig, vállára téve jobbját, mondá:

— Jól van, fölveszlek sorainkba és im ezennel rád ruházom titkos látnoki erőnket. Gondjaidra bizom pedig Ka-hira városát, hogy ahol valami bajt és veszedelmet látsz, mentsd meg tőle ember-társaidat.

Nagy öröm és gyönyörűség töltötte el Iszkender lelkét, mert azonnal érezte magában a *velí* rejtelmes, irigyelt hatalmát, mely abból áll, hogy nincs előtte titok, belát mindennek a belsejébe. El is volt telve jó szándékkal, hogy mától fogva örködni fog ember-társain, ahol csak teheti. Ennél dicsőbb feladatot gondolni sem lehet.

Elégedetten indult haza felé. Amint a népes utcán végig ballagott, szemébe ötlött egy rizs-árús, aki nagy tálon hordozta és kínálhatta a portékáját.

— Ejnye te gézengúz! rivalt rá az ujdonsült *velí*, hogy mered a szegény éhes embereknek ezt a rizst kínálni? Szórd ki rögtön az egészset a csatornába!

— Meghibbant az eszed? kiáltott vissza a rizs-árús. Törödjél a magad dolgával, ne a máséval!

Iszkender azonban neki rontott és úgy hátba ütötte, hogy a rizs-árús elesett, a tál darabokra tört, a rizs szét szóródott

a földön. (Lásd a képet a 188. lapon.) A rizs-árús sem volt rest, talpra ugrott, éktelen haraggal rohant rá Iszkenderre és ütötte-verte, ahol érte.

— Nesze! Megtanitlak én, hogy jár az, aki kárt teszen a becsületes szegény ember portékájában.

Tán bizony agyon is verte volna, ha közbe nem lépnek az utcán járó-kelő emberek. A rizs-árús vissza tért a széttört fazékhoz, melyből mind kihullt a főtt rizs; de amint porba hullt portékáját kárvalottan nézegeti, egyik közel álló ember fölkiált:

— Ni! Mi van ott a rizs közt? Egy mérges kigyó, megfőve!

— Persze! szolt Iszkender. Azért nem engedhettem, hogy a rizst elárusítsa. Az a kigyó benn hevert a fazékban, a hirtelen rázudult rizs alól nem tudott menekülni és így megfőtt; a mérge pedig áthattotta az egész rizs-tömeget s aki ebből a rizsből evett volna, menten meghal.

Most már nagy halával fogadták a *velí* tettét, maga a rizs-árús hálálkodott legjobban és kérte, ne haragudják az ütlegért, bocsássa meg. Hát meg is bocsátotta Iszkender, csak hogy biz' azért mégis sajgott a háta, feje, keze-lába, ami mind tele volt kék folttal. Sóhajtozva, sántikálva biczegett haza.

— Nagyon szép és dicső az új állapotom, de úgy látszik, néha egy kis bajjal jár.

Másnap reggelre félig-meddig kiheverte, és újra kiindult a városba. Amint nézelődve jár-kelel, látja, hogy egy ócska magas fal tövében két fiú játszogat.

— Távozzatok onnan tüstént, fiuk! parancsolá nekik.

— Már ugyan miért távoznánk? felelé a nagyobbik fiu. Ez itt a mi kertünk fala, szabad itt játszunk az árnyékában.

— Takarodjatok onnan, ha mondom!

— Van eszünkben! Menjen dolgára!

Iszkender oda sietett, fülön fogta az

egyik fiut is, a másikat is és gyorsan elvonszolta őket a fal alól. A fiuk visitottak, ordítottak, a zajra pedig elő sietett az atyjok a házból. Még látta is mi történt.

— Hogy mered bántani a fiaimat? No megállj, adok én neked! kiáltá dühösen.

... A TÁL DARABOKRA TÖRT. (Lásd a 187. lapon.)

Rá rohant, földre teperte, verte és fojtogatta s szegény Iszkender már inkább volt holt mint eleven, mikor nagy dörgés és zuhanás hallatszott; a fal, melynek tövében a fiuk az imént játszottak, ledőlt.

— Ej, de jó, hogy nem voltatok ott, agyon ütött volna benneteket, szólt a fiúk apja.

— No lásd! nyögte Iszkender. Ezért huztam el őket onnan; láttam, hogy a fal inog.

— Így már persze egészen más! Nagyon sajnálom, hogy bántottalak . . . No, bocsáss meg!

Iszkender, mint szent *véli*, nem is tehetett egyebet, mint hogy megbocsátott. De aztán ugyancsak elszontyolodva vánszorgott haza és estig borogatta kegyetlenül összevert testét.

— Nem könnyű feladat szent férfinak lenni! sóhajtá.

Reggelre megint csak kiheverte valamelyest az ütlegeket, újra neki indult a városnak. A folyónál megpillantotta a kormányzó basát, aki, csatlósaitól kísérve, épp át akart menni a hidon a tulsó városrészbe. Iszkender gyorsan eléje ugrott.

— Fordulj vissza kegyelmes basa! Nem szabad rálépned erre a hidra!

— Mit fecseg ez a vakmerő bolond? kiáltá mérgesen a basa. Legények, fogjátok le és itt tüstént verjetelek ötven botot a talpára!

Hiába szabódott Iszkender, megkapta a keserves ötven botütést a talpára. A kegyetlen basa végig nézte az exekucziót, aztán megindult a hid felé. De épp amint rátette volna a lábát . . . a hid beomlott.

— Milyen szerencse, hogy még nem voltam rajta! kiáltott fel sápadozva a basa. Oda veszttem volna!

— Azért intettelek! nyögte Iszkender, még akkor is a földön fetrengve.

Most már a basa is bocsánatot kért, csak hogy azt az ötven botot már nem vehette le a szegény Iszkender talpáról.

Nyögve, támolyogva tért Iszkender haza. Ledőlt puha szőnyegére és busan bámult maga elé.

— Köllött ez nekem? Bele pusztulok ebbe az új állapotba! Milyen nyugodtan,

boldogan éltem, mikor még a boltomban a szőnyegeimet árultam! Mindenki megbecsült, tekintélyes ember voltam a szakmámban, szép nyereséggel tértem minden este haza. Most pedig? Jó szerencse, hogy még agyon nem vertek. De oda jutok, bizonyosan oda jutok, nyomorultan elpusztulok! Ó, én boldogtalan!

Ekkor a szőnyeg tulsó végére esett a tekintete . . . hát ott ült a kis dsin, megint nyájasan mosolyogva.

— Ej, ej, Iszkender, te igazán telhetetlen vagy! mondá. Teljesült a kívánságod, mégis elégedetlen vagy. Hát lehet-e a szent *véli* szerepénél dicsőbb szerep?

— Dicső, nagyon dicső, de nem boldogulok vele, mert nem értek hozzá!

— Jól van no! Még egy kívánságodat teljesítem. Mi akarnál hát lenni? Jól gondold meg!

— Nem kell azon egy pillanatig sem gondolkoznom. Lehetnék csak újra a régi egyszerű boltos, soha sem vágyakoznám többé egyébre!

— Legyen úgy! Most pedig feküdjél le és heverd ki az érdemetlen kapott ütlegeket.

Mikor Iszkender más nap reggel fölébredt, semmit sem érzett magában a titkos szent tudományból. Mind kipárolgott belőle, megint csak egyszerű boltosnak érezte magát.

Vigan ment a boltjába, rágyujtott a csibukjára, kényelmesen élt tovább és soha többé nem elégedetlenkedett.

A PALIKA VARAZS-VESSZEJE.

(Képpel a 191. lapon.)

A NAGYMAMA épp befejezte a mesét a tündér-királynőrül, aki mindenféle csodadolgokat mivelt az ő varázs-vesszejével; Palika, Esztike és a kis Gusztika nagy áhitattal hallgatták; de mikor maguk maradtak, Esztike busan sohajtott fel:

— Kár, hogy ma már nincs ilyen varázs-vessző! Meg lehetne vele találni az én bábumat, mely ma dél előtt oly csodálatosan eltűnt.

Palika sajtáságosan mosolygott. Azután fontos képpel mondá:

— Dehogy nincs olyan varázs-vessző! Nekem is van.

— Ugyan már no! Hol vetted volna?

— A vén Sára cigány-asszony adta hálából, mert megvédtem a mérges Laska kutyánktól.

— Mért nem védte meg magát a varázs-vesszővel?

— Az más! Te azt nem érted... Aztán meg nem is volt akkor nála, később hozta el. Ha nem hiszed, megmutathatom.

Mindjárt elő is hozta. Gyönyörű fehér pálcika volt, az bizonyos. Esztike azonban mégis hitetlenkedett, mert nagyon hasonlónak találta holmi meghámozott fűzfa-vesszőhöz.

— Tegyük próbára, mondá. Keressük vele a bábumat.

— Jól van, keressük. Bizonyos, hogy meg is találjuk.

Megindultak mind a hárman.

— Kifelé huz a varázs-vessző, szóló Palika komolyan. Jertek utánam.

Mentek, mendegéltek, kijutottak a kertbe, egészen a meleg-ház tövébe. Ott a vessző

egyenest a virág-cserepek mögé vezette őket... hát csakugyan ott feküdt a bábu.

— Ime! Mit mondtam? kiáltá Palika diadalmasan.

Nagy volt Esztike öröme, de a következő pillanatban már mint afféle hamis kis lány, újra hitetlenkedett.

— Alkalmasint magad dugtad ide, mondá. No, fölpattant erre Palika.

— Hogy mered ezt mondani? Kétkedel a varázs-vesszőm hatalmában, mikor vissza szerezte a bábudat? Nem szabad ám kétkedni benne. Olyan hatalmas vessző ez, mely előtt minden s mindenki kénytelen meghajolni. Aki ellenmond, rögtön békává változtatom.

Már erre mégis megszeppent Esztike, míg a kicsi Gusztika bámulva nézett hatalmas bátyjára, ki aztán így szóló:

— Most kimegyek a mezőre, talán ott is tehetek valamit.

Büszkén lépett ki a kert ajtaján. Esztike és Gusztika követték. Hát ha csakugyan művel valami csodát? Nem igen volt ugyan kivel, mivel, mert a mezőn csak egy juhnyáj legelészett, a juhocskák pedig bizonyosan nem vonták kétségbe a varázs-vessző hatalmát.

Amint a mezőn lépegetnek, egyszerre csak megáll Esztike.

— Ne menjünk tovább... Nézd, az a nagy kos egyenest felénk tart! Vagy... no, a varázs-vessződdel parancsold el az utból. Ha ugyan bír a vessződ azzal a nyakas kossal.

— Hogy ne birna? Majd megmutatom én! Ne félj semmit, csak jöjj utánam!

Esztike azonban, szegyen nem szegyen, mégis félt, kivált mert látta, hogy Palika roppant büszkén ugyan, de egyre lassabban

lépeget. Csak a kis Gusztika nem félt, mert ő teljesen bizott hatalmas bátyjában. Tehát követte is, míg Esztike szépen elmaradt tőlük. A kos pedig lassan, de makacsul közeledett s végre szemtül-szemben állt Palikával és Gusztikával. (Lásd a képet a 181. lapon.) Esztike messziről ijedten kiáltá:

— Fussatok el! Felbök az a hamis kos!

Palikának, mi tagadás, nagy kedve lett volna e jó tanács követésére. De akkor csuffá lesz a varázs-vesszejével. Hát inkább megpróbálja, ráíjeszt a kosra.

Feléje suhintott, de hajh!... mi lett az eredmény! Három sikoltás hallatszott. Messziről az Esztikéé, közlrol a Gusztikáé és a Palikáé. Mert a suhintásra a kos nagyot ugrott, csak hogy előre ám, Palikára; Palika ijedten futni akart, de bele botlott a mögötte álló Gusztikába és mind a ketten elestek, ott a földön visitoztak.

Pedig jól történt, hogy elestek. Mert a kos elugrott fölöttük, odább is szaladt, nem lett semmi bajuk. Talpra álltak, aztán futottak Esztike után, meg sem állapodtak hazáig.

— Hát a varázs-vesszöt hol hagytad? kérdé a hamis Esztike. Miért nem használtad az ellen a goromba kos ellen?

— Hagyd el! felelt Palika röstelkedve. Hiszen csak játék és tréfa volt.

— Igen, s bele buktál, mert túl mentél a játék határán.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 10-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Tintás üveg.

Helyesen fejtették meg: Bárdossy Margit, Kalmár Szeréna, Mäder testvérek, Virág Rózsika és Juliska, Gyermek Kálmán, Bárdossy Valéria, Toperczer Ödön, Krászonyi Steffie, Böhmer Mariska, Mérey Ágosta, Hampel Ferencz, Szikszay

Esztike, Ebeczky Gabriella, Nékám István és Ervin, Seyler Gizella, Granitz Manó és Ödön, Kohu Katicza, Hirsch Józsi és Ernő (részben), Erdődy László, Briestyánszky Sándor (részben), Hollós László, Mészáros testvérek, Sziklai Vera, Fried Ernő és Béla, Gremesperger Jolánka, Badiés Gizi, Fischer Irma, Dósa Magda, Csernovics Ella (részben), Kovácsy Berta, Rakovszky Zsófia, Kálvin Erzsike, Gyika Marianne és Alice, Veress Gizella, Kemény Zoltán, Boros Emmike, Ehrlich Margit (részben), Fülöp Irma, Orbán Zsuszka és Mariska, Somogyi testvérek, Engel Józsi, Robitsek Magdolna, Kazy Livia, Murgu Jancsi, Péterfy Vilma, Szmrecsányi Imre, Hajnik Ilonka, Ney Albin.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Fried Ernő és Béla Budapestben*, kiknek a jutalom-könyvet (*Aesopus tanulmányos meséi*), számos fametszetű ábrával, diszes angol vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« czimű sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Badiés Gizi, Kovácsy Berta, Zmeskáll Istvánka, Fülöp Irma, Szekula György.

Szószaporító gyakorlat.

SZOMORUSÁG.

Ebből a szöveg legalább 30 külön-külön értelmű szót bírt kifejtteni a beküldője. De rejlik abban még több is. Aki a legtöbbet küldi be, az a legény a csárdában, még ha kis lány is és arra néz rá a szép jutalom, melynek elnyerésében nem a sors, hanem az ügyesség határoz.

A nyertes a következő művet kapja jutalmul:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*, hat eredeti könyvomatú képpel, diszes kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fisher Irma. A levelező-lapodon látható épület-rajz, képe az ottani takarékpénztári palotának, nekem is nagyon tetszik. — **Soós Béla.** *Calvaria* szószerint azt jelenti, hogy *puszta, kopár hely.* — **Nékám István.** Már csak türtőztessd magad. Arról csupán a télen lehet szó. De azért nem fog ártani, ha november 2-ik felében néhány emlékeztető sort írsz. — „A verseny.“ Kár volt rá vesz-

tegetni az ügyes előadást. Az u. n. »didactikus« elbeszélés mind unalmas. Csak a példa hat. A kézirat egy hétig átvehető. — **Záborszky Dezső.** A »Kis Lap« számos nevelő intézetbe jár és sehol sem zavarja meg a tanulást. A szabad időből fél órácska mindig telik, s ennyi idő alatt a »K. L.« egy-egy számát végig is lehet olvasni. — **Szikszay Esztiike.** Fogasnak ugyan ez sem fogas, de azért közölhető. Át is adtam a rajzolónak. — **Záborszky Mariska.** Sokszor üzentem már meg kis olvasóimnak, hogy a rejtvények megfejtését szívesen veszem, de nem követelem. — **Csernovics Ella.** A rébuszkád szabatosan van megszerkesztve, de tán nagyon is könnyű. — **Mészáros testv.** Kérdésemre válaszom az, hogy nincs még eldöntve. Oka pedig az, hogy az »Athenaeum« nyomdája, a könyv- és lap-kiadó hivatalok és a szerkesztőségek megkezdték az átköltözködést az új palotába ami hónapokba kerül, míg be lesz fejezve, mely idő alatt úgy a nyomda, mint a vezett hivatalok csupán a legszükségesebb mun-

kák végzésére vállalkozhatnak. Ügyes kézi-rajzokban örömmel tellett. — **Bojár Antal.** Még oly kiforratlan az a te kis leírásod s annyira nyűge alatt van az olvasott példáknak, hogy egyelőre határozott véleményt nem mondhatok felőle, van-e igazi írói tehetség? — **Brankovics Gyula.** Csak nem hordol tán te is zöld czipőt, mint azok az ugy nevezett »gigerlik«, hogy a zöld czipő-mázat kérdezed? S még tőlem, aki annyit prédikáltam és prédikálok még most is az ilyen divat-hóbortok s hívságos nyegleségek ellen! — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

folytatni óhajtanak *Mészáros testvérek* (Csongrád) *Graefl Paulával és Mártával.*

ROVÁS.

F. A.-nek és D. I.-nak irkából kitépott rongyos szélű, pecsétetes levelét nem vehetem tekintetbe.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS a KIS LAP OKTÓBER-DECEMBERI FOLYAMÁRA.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített tartalommal mind olvasmányok, mind rajzok tekintetében. Az épp most folyamatban levő „Az arany-bánya“ című hosszabb elbeszélés után érdekes **szindarab** vár megjelenésre, úgy szintén több hosszabb és rövidebb **elbeszélés, mese, minden számban költemény,**

valamennyi művészi rajzok kíséretében. A rendes rovatok, mellékletek változatlanul folynak tovább.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.